dobri otac ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

3-4

1981.

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

IZDAJE:
Franjevački samostan, Vrbanićeva 35, Zagreb

•

ODGOVORNI UREDNIK:
Fra Roko (Ivan) Tomić
Vrbanićeva 35, Zagreb

•

Telefon: (041) 446-906

•

Godišnja pretplata 50 dinara

•

Pojedini broj 10 dinara

•

Časopis izlazi dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara

•

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se sveta misa za sve prijatelje, dobročinitelje i suradnike Vicepostulature.

•

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično — to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud Sveta Crkva.

•

Tisak:
Tiskara »A. G. Matoš«, Samobor, Matoševa 4

•

Nadležnim republičkim rješenjem list »Dobri otac Antić« oslobođen je plaćanja osnovnog poreza na promet

Iz Vicepostulature

Prijatelji i štovatelji oca Antića u Zagrebu održavaju svakog mjeseca sastanak u samostanskoj kapeli. Sastanci se redovito drže u četvrtak poslije prvog petka u mjesecu. Navečer u 18 sati služi se sveta misa za sve prijatelje i dobročinitelje Vicepostulature. Prije sv. mise moli se krunica za sve žive i pokojne štovatelje oca Antića. Za vrijeme sv. mise vicepostulator (ili neki drugi svećenik) održi prigodni nagovor, pročita nešto iz ostavštine oca Antića (pismo, savjet, preporuku, pouku ...).

U godini 1982. održat će se sastanci: 7. siječnja, 12. veljače, 11. ožujka, 16. travnja, 13. svibnja, 19. lipnja.

Molimo sve koji su oca Antića poznavali i s njim surađivali da nam pošalju svoje uspomene i sjećanja, pisma, fotografije, bilješke ... Sve što god je u vezi s našim dragim fra Antom treba da dođe u ruke vicepostulatora.

Točna adresa:

Vicepostulatura
Vrbanićeva 35
41000 — ZAGREB

Na ovu adresu treba slati sve što god je u vezi s ocem Antićem: uspomene, bilješke, fotografije, milodare, pretplate, pisma ...

Mnogi štovatelji oca Antića pitaju nas kako se obavlja devetnica na čast ocu Antiću. U svojim potrebama htjeli bi se preporučiti dobrom fra Anti, a ne znaju kako se obavlja. Svima odgovaramo ovdje da ne moramo posebno pisati i razjašnjavati. Prvo: naš fra Ante još nije proglašen ni blaženim ni svetim, pa ne možemo njemu u čast u crkvama moliti devetnice, trodnevnice niti smijemo u njegovu čast davati da se služi sv. misa. To ćemo smjeti tek onda kada otac Antić bude proglašen blaženim i svetim.

A što smijemo već sada? Možemo zazivati oca Antića i u njegov se zagovor preporučivati da nam i sada, kad je kod dragog Boga, pomogne kako nam je pomagao dok je bio među nama. Možemo to učiniti ovako: moliti krunicu, litanije, put križa, obavljati klanjanje, slušati sv. misu, primiti sv. pričest, udijeliti milostinju siromasima ... a sve to na čast Presv. Trojstva, Presv. Srca Isusova, Majke Božje ili kojega sveca — a za beatifikaciju našeg oca Antića. U svim svojim potrebama smijemo uvijek zazivati pomoć od Gospodina po zagovoru i po zaslugama našeg dobrog oca Antića.

Pristupit ću k Božjem žrtveniku,

k Bogu koji razveseljuje moju mladost

Draga braćo i sestre!

Želio bih da se u ovom trenutku sjetimo našega dragog, dobrog o. Antića; želio bih da doživimo njegovu ljubav prema nama.

Sjetimo se njegova osmijeha, njegovih dragih očiju koje su nam uvijek isijavale radost, sreću, dobrotu i plemenitost. Sjetimo se koliko nas je puta utješio u svojoj sobici, koliko nas je puta shvatio.

Nitko se na svijetu ne može blagotvorno razviti i napredovati, ako ne osjeća da ga shvaća bar jedna osoba. A o. Ante bio je upravo ta osoba koja je shvaćala tisuće nas. Bio je osoba koja nas je razumjela, poticala i ulijevala novu nadu u život, davala našim životima novi, ljepši, dublji smisao.

Ja mogu za sebe mirne duše reći: sve ono što jesam zahvaljujem u cijelosti svome dragom o. Anti. Istina, nije mi ostavio u baštinu nikakvo zemaljsko blago, ali ostavio mi je što je najvrednije — mogućnost da mogu ljubiti i postati svećenikom. Najviše što mi je dao o. Ante jest živi primjer, svjedočanstvo kako se ljubi.

Ima ljudi koji u pojedinim trenucima života razumiju druge, ali u dužim vremenskim razmacima nisu u stanju trajno podržavati bližnjega. Međutim, odlika je bila našeg dobrog o. Ante što nas je pratio cijeloga svoga i našega života. Bio nam je doista vjeran prijatelj. Vjernost u prijateljstvu najveća je njegova odlika, vjernost velikom broju duša.

Geslo o. Ante bilo je: »Od danas pa u sve vijeke bit ćeš moje duhovno dijete.« Kad je koga prihvatio za svoje duhovno dijete, više ga nije napuštao, za njega je živio. Njegova vjernost nama, koje je duhovno vodio, nadmašila je »ljudske propise«; nama je bio prisutnost bezgranične božanske dobrote u ovom svijetu, prisutnost neba u dolini suza. Čovjek koji se susreo s dragim o. Antom morao se doista osjećati sretnim.

Ja bih baš danas to želio, da se svi ovdje prisutni osjećamo sretnima, da vjerujemo kako nas sada poticajnim pogledom gleda naš dobri o. Ante. Nemojmo ga razočarati. Učinimo nešto znakovito da mu dokažemo kako smo shvatili i razumjeli poruku koju nam je ostavio svojim životom.

‚Prijenos tijela'-10. obljetnica
Mlada misa - 14. prosinca 80.

Dragi Miriane!

Radostan sam što te mogu pozdraviti ovom prigodom u ime polaznika i suradnika Malog tečaja — Cursilla.

Rekoh, radostan sam, jer si kao laik, angažirani laik posvjedočio svoju vjeru koja te dovela do toga da danas služiš svoju (i našu) Mladu misu. U tome je, naime, bit angažiranog vjernika, da cijeloga svog života svjedoči življenjem za Krista, za vjeru, za Boga.

Sigurno je primjer svjedočenja tvoje gospođe majke bio i tvoja odrednica. Njezinu sreću, što je doživjela vidjeti svoga sina svećenikom, možemo i mi s njom podijeliti. Ta njezina sreća neka joj bude zahvalnost za vjeru i životno svjedočenje.

Imao si sreću biti počašćen prijateljstvom fra Ante Antića, dobrog franjevca iz ovog samostana, čiji prijenos posmrtnih ostataka s Mirogoja slavimo deseti put baš danas. Njegovim si zagovorom sigurno stekao i imaš oko za izbor prijatelja kojemu treba pomoći. Svoje ćeš molitve Kristu sigurno i u budućnosti upućivati preko dobrog o. fra Ante, jer se takav molitveni put pokazao sigurnim.

Mene i ostale suradnike posebice je upućivala na razmišljanje jedna tvoja značajka: potpuno predanje za rad, kada je komu trebalo pomoći da spozna i prihvati vjeru u Krista. Na tebe se uvijek računalo kao na sigurnoga u radu, jer si svojim primjerom pokazao kako treba biti pravi vjernik i apostol Malog tečaja duhovne obnove u hrvatskom narodu; bez duhovne obnove, bez radikalizma u duhovnom životu nema obnove ni pojedinca ni naroda.

Danas nije lako i jednostavno svjedočiti, jer je svaki od nas ranjen svagdašnjim događajima i susretima (dvoličnost, neiskrenost, otvorena laž, međuljudski odnosi, razdor i tragedija u obitelji, praktični ateizam). Ti si nam svojim životom pokazao kako se to svjedočenje može ostvariti. Svi ćemo mi i dalje crpsti snagu iz Euharistije i molitve.

Hvala Bogu, čast mu i slava što nam je dao Miriana!

Tebi pak, Miriane, hvala što si se odazvao i što je tvoja borba bila uspješna. Budi nam primjer ustrajnosti. Sjeti se nas u svojim molitvama.

IVAN HORVAT, župnik u Samoboru

PROPOVIJED NA MLADOJ MISI

Dragi mladomisniče!

Braćo svećenici! Dragi vjernici!

U duhovnoj oporuci sluge Božjega o. Ante Antića čitamo: »Quod aeternum non est, nihil est! Sve što nije vječno, nije ništa! Budi dijete vječnosti! Neka pomalo od tebe otpadne sve što nije vječno — sve! Da ne ostane ništa na tebi što je zemaljsko, što je tvoje i što prolazi. Živi za vječnost i tvoj pogled neka je upravljen samo prema gore!

Budi anđeo svima! ... Živi tako nevino i sveto da ne živiš više ti, nego Isus u tebi!

Bog ti je dao zdrav razum... Ti moraš ići putem prave, istinske ljubavi, putem poslušnosti k jednom cilju — k Bogu! Tvoj put je svetost i to specijalna svetost, posebna i odabrana. Duh Sveti te stalno prati i vodi ...

Dijete drago, ponizi se pred Bogom i znaj da je sve to ljubav i dar. Duboko se ponizi pred Bogom da ti On može dati sve što želi.

Kao što u Sv. Pismu St. i N. Zavjeta sve gravitira prema Kristu, tako i u tebi sve neka gravitira prema Kristu. Srce i duša neka ti je kristocentrična, a ne egocentrična.

Sve što nije vječno, nije ništa!

Ljubi Mariju jako i predano. Idi svojim putem, a taj je put ljubav!

Ti ne smiješ izreći nijednu suvišnu riječ, jer Krist dolazi na tvoj jezik, zato sve u tebi mora biti sveto. — Zahvali Bogu!«

Tako je govorio i u spomen ostavio sveti svećenik i redovnik o. Ante. Mnoštvo mladića i djevojaka, muževa i žena, svećenika i redovnica on je pratio kroz čitav svoj život. Uvijek im je dozivao u pamet da moraju živjeti za Boga. Svijetlio im je primjerom svoga osobnog svetog života. Na plamsajima njegove ljubavi prema Bogu uvijek se iznova rasplamsavao oganj njihovih osobnih nastojanja oko savršenosti i posvećenja života.

I današnji mladomisnik vlč. Mirian svjedoči o tome. Eto, što on u svoje vrijeme piše: »Dragi o. Ante bio je moj duhovni vođa od mog djetinjstva. Otac mi je umro za vrijeme rata, ali mi ga je u potpunosti zamijenio o. Ante. U njemu sam gledao svog jedinog, pravog, iskrenog prijatelja u ovom zemaljskom životu. Ne mogu izreći koliko je drag, dobar, pun ljubavi i požrtvovnosti bio o. Ante. Mogao sam k njemu doći u svako doba dana, siguran da će me s ljubavlju primiti. Znao sam da imam nekoga komu se mogu izjadati i reći mu sve što me tišti; otvoriti mu svoje srce ... On se žalostio zajedno sa mnom zbog mojih neuspjeha i propusta, a veselio se kad bih štogod dobra učinio ...

On mi je predočio svojim primjerom i životom što zapravo znači biti katolik, pravi borac Kristov.

Slušao sam divne propovijedi, čitao velike filozofske misli, što je svakako koristilo za moj duhovni napredak, ali sve bi mi to bilo malo pomoglo da nisam pred sobom gledao živi primjer o. Antića. Na njemu sam vidio što treba činiti. O kako je divno znati da ti barem jedan čovjek na svijetu iskreno želi dobro, da bi za tebe zbilja dao sve ...« (O. A. Katalinić: Treptaji srca nad tvornicama, str. 108)

Istina da je svećeničko zvanje u prvom redu Božji dar — karizma i da ga Bog daje za sveopće dobro Crkve. No jednako tako možemo reći, da primjeri svetih svećenika neodoljivo privlače idealne mladiće prema oltaru.

Naš je mladomisnik u počecima svoga duhovnog sazrijevanja u dr. Ivanu Merzu gledao ideal svog života. Želio je posvetiti svoj život katoličkoj mladeži i na vlastitom im životu pokazati da je moguće nasljedovati Krista, koji je najveći ideal svima. No nakon poznanstva s o. Antom Antićem, pod njegovim duhovnim vodstvom, u njegovu srcu raste najprije skrovita, a onda sve izrazitija želja da se posveti svećeničkom staležu. Uza sve svoje profesorske dužnosti studira teologiju, polaže ispite kako bi jednog dana imao slobodan pristup oltaru.

Surađuje kao katolički laik u pokretu Crkve, tzv. Malom tečaju (Cursillu), gdje u svojim razgovorima zanosnim riječima oduševljava prisutne za život potpunog kršćanina, koji je apostolski angažiran na svim pristupnim područjima života.

Svi se mi njegovi prijatelji danas radujemo, što su njegova nastojanja i trud okrunjena uspjehom: on je danas pred nama kao svećenik u zreloj dobi, predstavnik Crkve, kojoj želi posvetiti sve svoje sposobnosti i sve darove uma i srca.

Ne kanimo ni izdaleka nijedno zvanje potcijeniti, jer je prava sreća kad se u životu netko nađe na mjestu gdje ga Bog želi imati. No ako se netko odazove Božjem pozivu i odluči živjeti i djelovati u Crkvi kao Božji svećenik, onda je to znak velikodušnosti s čovjekove strane, a poseban znak Božje ljubavi i naklonosti.

U svako se vrijeme isplatilo biti svećenik i uvijek je svećeničko zvanje bilo idealno i uzvišeno; to je s posebnim razlogom danas.

Nikada nije svećeništvo bilo smislenije nego upravo danas! Nikada ljepše nego danas! — No ne zaboravimo da svećeništvo raste na tlu vjere. I zato se ono danas može pravilno prosuditi samo s tog stanovišta!

Ako današnjica ruši sve naravne motivacije da budemo svećenici, onda nam omogućuje samo da

budemo čistiji i ljepši primjerci svećeništva. Možda je nekoć biti svećenik značilo ljepši i sigurniji položaj u društvu ... Danas ima mnogo više smisla biti svećenik ...

Kad se spustila sudbonosna noć Getsemanija, Isus nije pozvao Jeruzalem, čak niti sve svoje apostole da zajedno s njime bdiju. Pozvao je trojicu svojih najvjernijih da mu u muci budu blizu! — Kad bi se svi ljudi iznevjerili Bogu, svećenik je upravo tada pozvan da mjesto svih služi Isusu Kristu. Što svijet manje treba svećenika, to mu je potrebniji. Krist nije svijetu nikada bio manje potreban nego u golgotski čas. A ipak, tada je izveo vrhunski čin cjelokupne povijesti svijeta.

Ako danas silni valovi udaraju o lađicu Kristove Crkve, ne smijemo nikada zaboraviti da je Krist u njoj, makar se nekima čini da spava! ...

Iako je suvremeni čovjek pun predrasuda i nepovjerenja, pomalo dezorijentiran i duhovni dezerter, on je uvijek draga izgubljena ovca koju valja vratiti u Kristov ovčinjak.

Iako je mrak nevjere, sujevjerja i otpada sve gušći, samo jedno zapaljeno svjetlo smanjit će taj stravičan mrak i tamu te pomalo osvjetljivati jedino siguran put.

Iako je naš suvremenik pomalo izigran, pa je zato postao nepovjerljiv prema svemu i svakom, on će poći za onima koji će ga voditi srcem i dobrotom svoje duše.

Svećenik je pozvan da pali svjetlo vjere, nade i ljubavi u srcima svojih suvremenika. Samo će se na taj način suzbiti stravična nevjera, ubitačno beznađe i mržnja koja sve više ovladava ovim našim naherenim planetom.

Svećenik je stoga u prvom redu evangelizator vječnih istina. Preko njega sam Bog progovara ovom svijetu. »Tko vas sluša, mene sluša, a tko sluša mene, sluša Oca moga nebeskoga!«, rekao je Isus. Istina je Božja vječna i nepromijenjena za sva vremena. I ta će nas istina osloboditi i spasiti.

Svećenik je nadalje djelitelj Božjih tajna. Samo po njemu omogućen je susret čovjeka s Bogom po sv. sakramentima. Samo po svećeniku moguća je presveta euharistija, kojom se Bog nastanjuje među nama; žrtvuje se za nas u svetoj misi i hrani nas svojim presvetim tijelom u sv. pričesti ...

Svećenik je konačno liturg; i u tome je nezamjenljiv i jedinstven u svom zvanju. U drugim bi njegovim dužnostima još možda katolički laici mogli zamijeniti ga, ali u sv. Žrtvi jedino on može obnavljati Kristovu Žrtvu s Kalvarije i tako je učiniti plodonosnom za sve nas koji danas živimo ...

Svećeničko je zvanje jedno izabranje, ali ujedno i teško poslanje.

»Biti svećenik znači: biti Bogu tako bliz da i druge uzmogne k Njemu privući! Biti svećenik znači biti pun Boga, tako prepun da i drugima uzmogne Boga darivati!«

Zato je i Majka Terezija rekla svećenicima u zagrebačkoj katedrali: »Mi od vas ne tražimo ništa od ovoga svijeta. Vi nam samo dajte Isusa!«

Kako su samo divni susreti svećenika s ljudima! — Susret s nevinom djecom u satovima vjeronauka! Kolika je radost te nevine duše upravljati na put spasenja i izvršavanja Božjeg Zakona! — Kakva je radost susreta s mladima, koji traže nešto više od diskoklubova i plesnih dvorana. Žele da ih samo Bog zaštićuje, blagosliva i vodi. Svećenik im je najbolji prijatelj i najbolji voditelj. Kakva li susreta s bolesnicima i umirućima! Zapaliti svjetlo nade u očima, u kojima se gasi život — svjetlo vječno, nadu u vječni život! — Susret s ljudima opterećene savjesti! Dosta je samo sjediti u ispovjedaonici i uvjeriti se kako je divno svećeničko zvanje i sveti red, kojim se s duša skida teško breme i u dušu unosi sveti mir, kojega svijet ne može dati! ...

Kako lijepo pjeva svećenik pjesnik Izidor Poljak:

I u ime dobrog Boga ja ću poći k svome stadu
Da ga kao anđel tješim u njegovu teškom jadu;
Da mirisni balzam lijem u njegove gorke boli:
Tješeći ga, zboreći mu da i njega Gospod voli!

Prema Bogu raspetome dizat ću mu suzne oči
Pa će žića teškom stazom moj bijednik lakše proći.
Zborit ću mu kako ovdje život traje kratko doba
I da pravi tek počinje s onu stranu hladnog groba.

Ja bogataš neću biti, u biserju neću sjati
Ko sretnici ovog svijeta pa mu blaga neću dati.
Dušu ću mu dati svoju i krv vrelu srca svoga
I utjehu što je pruža vjera sveta Krista Boga.

U narodu našem jadnom, gdje je bol i tuga sama,
Gdje se živi, gorko živi ponajviše u suzama,
Mnogima, gdje se znojem stvara ona suha kora hljeba —
Pronosit ću vjeru svetu, ljudskoj boli melem s neba.

Miriane!

Budi vječno zahvalan Bogu na milosti svetog svećeništva. Tek ćeš jednom u vječnosti pravo uvidjeti koliko te je Bog ljubio, kad te pozvao u red svojih levita! U tebi neka kuca Kristovo Srce. Ljubi ovaj svijet i ljude svoga vremena Kristovim Srcem. Upravo u ovo te vrijeme Krist želi imati! Usred ovoga otpadničkog naraštaja. Upravo u ovo vrijeme Bog s tobom računa! Tebe je sam Bog unio u svoje planove kako bi se upravo po tebi toliki spasili!

Svećenik nikamo ne dolazi sam: nit u nebo, niti — ne daj Bože — u pakao! Svuda vodi za sobom tolike, kojima je bio anđeo predvodnik, ili — ne daj Bože! — zavodnik!

Ti i Krist ste apsolutna većina! Nikad i nigdje nećeš biti sam! S tobom će biti i u radu, i u molitvi, i u patnji tvoji prijatelji i svećenici i drugi, koji će na tvoj rad i sva tvoja nastojanja moliti blagoslov s neba! Ne boj se! Ako je Bog s nama, tko će protivu nas? . . .

Pjesnik Poljak dalje pjeva:

Ja glasnik bit ću Božji, o ko cjelov mira
Tom zemljom ja ću poć
I ljudsko dizat k nebu, nebeskih bacat zraka,
U tamnu zemsku noć.

I zborit ću o Pravdi, Dobroti i Ljepoti, o vječnoj ljubavi,
Da svima jedan Bog je, što sve nas dobar stvori
I da smo braća svi!
Pa kada k meni dođe, makar tkogod bio otrcan i gol,
I s mnogo rana teških, ja trpjet ću s njime!
Bol svač'ja moja je bol.

I otrt ću mu suzu i vedrit mu lice,
I rani melem bit,
I dat ću sve mu svoje, a neću l'sveg tog moć
Bar s njim ću suze lit.

Pa stanu l'na me braća vikat: Crucifige!
Ko na zlotvora kog,
Ja slušat ću mirno gdje me sude — neka!
Sam tako umrije Bog!

Il prohtije li zloba da kamenjem se baca
Ko Stjepan ja ću stat
Zvat pravde Božje neću, za svoju braću tek molbe Nebu slat!

Svi se mi danas s tobom zajedno radujemo. No ovo je posebno dan radosti i velike sreće tvojoj dragoj majci i tvome dragom ocu, koji s nebeskih visina prati ovu svetu tvoju prvu misu. Ratni je vihor silovito i nemilice oborio taj čudesno jaki i divan hrast. U njegovim najljepšim godinama morao je osjetiti svu težinu golgotskog uspona. Možda je i tu žrtvu tvoj otac prinio na svom oltaru za tebe. Njegova je bila krvna, a tvoja je s Kristom, u Kristu i po Kristu nekrvna žrtva, ali su i jednoj i drugoj: i jednom i drugom križu isti korijen: Srce koje neizmjerno ljubi i želi se razdati kako bi porastao Bog u dušama.

Čestitamo i zahvaljujemo tvojoj dragoj gospođi majci, koja velikodušno i nesebično prikazuje Bogu ono, što joj je najmilije i najdraže. Takve su majke najveći dar dobrog Boga i vječni dokaz da Bog svojih ne zaboravlja. Iako se iza vas trne trag vašeg roda, bit ćete roditelji sviju onih, koji će upravo po sinu svećeniku roditi se za Boga.

* * *

Dragi mladomisniče! — Oltar je pripravljen! Pristupi hrabro i odvažno Božjem žrtveniku te prinesi svoju prvu svetu misnu žrtvu Svevišnjemu! Sjeti se svih onih, koji su te dopratili ovom žrtveniku: znanih i neznanih dobročinitelja. Sjeti se svih svojih prijatelja i suradnika; svih koji danas skupa s tobom na oltaru svoga srca suprikazuju ovu svetu žrtvu. Tako će naša zajednička žrtva biti mila Gospodinu Bogu našemu!

A ti dalje stvaraj oko sebe i usavršuj sveto prijateljstvo! Širi krug onih s kojima ćeš jednom vječno živjeti u kraljevstvu Oca, Sina i Duha Svetoga!

Amen

FRA ANTE JEST I OSTAJE NAŠ OTAC

Dragi prijatelji!

Sastali smo se danas da probudimo uspomenu na čovjeka koji nas je veoma ljubio. Nema ničega ljepšeg na svijetu od osjećaja da postoji srce koje kuca za čovjeka, za mene; srce koje neizmjerno voli. Ništa nije ljepše od iskrene i prave, duboke kršćanske ljubavi. Sigurno ni sve nevolje ovoga svijeta ne bi bile teške, kad bi čovjek znao da se netko brine za njega, da ima biće koje mu nudi i koje želi podmetnuti leđa, želi ponijeti tuđe patnje, nevolje i jade.

Zašto nam je teško na zemlji? Zato što nema dovoljno ljubavi i jer nas ne razumiju ni oni koji se čine bliskim i našim prijateljima.

Nismo se danas sastali da bismo izrazili zahvalnost dragom o. Anti što je u naše živote unio nadu, vedrinu i radost. Dolazili smo za života fra Antina zdvojni, s tugom na licu i kao smo mu uvijek htjeli reći: »Oče, ovako se više ne može živjeti; oče, ja više sve ovo oko mene ne mogu podnositi; oče, za mene ne brine nitko; oče, počinjem sumnjati u sve; progone me, podmeću mi klipove pod noge, žele me uvjeriti da sam kriv ...« Dolazili smo skoro uvijek s problemima koji su u biti bili isti: »Oče, više ne mogu trpjeti, to je prešlo sve granice!«

Dovoljan je bio dragi pogled, blagi smiješak dobrog o. Ante pa se čovjek osjećao lakšim, sigurnijim. A kad je počeo govoriti mirnim, utješnim glasom nestajalo je tmurnih misli, tjeskobe i najednom je nastao neočekivani preokret.

Pred vratima njegove sobe bio sam slabašan i bijedan, utučen i jadan, a kad je o. Ante progovorio u meni se rađala nova snaga, budila se u meni nova vjera u život; stjecao sam novu sigurnost i uvjerenje da ću prebroditi sve patnje. Preobrazio bih se; postao bih drugi čovjek. Doma sam se vraćao s velikim pouzdanjem u Boga i sa spoznajom da je Bog uvijek sa mnom, da me prati i čuva pa mi se ne može dogoditi nikakvo zlo. Shvaćao sam da su sve moje brige zapravo neznatne i da proizlaze iz egoizma i pomanjkanja ljubavi.

Očekujete li da ću ispričati kakav poseban događaj, kakvo čudo? Kratko i jednostavno ispričat ću vam zbiljnost koja je po ljubavi o. Antića ipak čudo.

Bio sam dječak od osam godina. Poslije sv. ispovijedi pozvao me o. Ante u svoju sobicu i razgovarao je sa mnom srdačno i nježno da sam ostao zadivljen tolikom pažnjom prema meni stidljivom i plašljivom dječaku. Od tada sam uvijek mogao dolaziti k njemu. Primao me je poslije podne isto tako radosno kao i jutrom istoga dana. Njegov smiješak, pogled, riječi — sve je govorilo da je radostan što me opet vidi makar sam mu dolazio deset i više puta s istim problemom. Uvijek me je strpljivo saslušao, tješio, bodrio, rješavao teškoće i ulijevao novu snagu za životne borbe. Budući da sam bio đak-putnik pozivao me je na zajutrak, dijelio je svoj obrok sa mnom, zadržavao me je na objedu uz dopuštenje kućnog poglavara, a kad sam se nećkao odgovorio bi: »Sinko, kad ti nudim, uzmi!« Podučavao me je u njemačkom jeziku i htio me je preko ljetnoga školskog odmora poslati u Njemačku, ali zbog vlastite lijenosti nisam otišao.

Vidio je o. Ante da sam osamljen te mi je tražio prijatelje. Za mene samoga vodio je duhovne vježbe. Budući da nisam bio marljivi student, više puta sam padao na ispitima. Rekao sam mu jednom: »Opet sam ražalostio svoju jadnu majku«, a on mi je pripomenuo: »A mene, sinko, mene!« Rekao je to toliko žalosnim glasom da mi se činilo kako me voli više od rođene majke. Moji su ga neuspjesi boljeli kao vlastiti. Vidio sam kako ga iskreno žalosti moja lijenost i nemar, a silno se radovao i najmanjem mojem uspjehu. Ukratko, osjećao sam da imam oca ... ja koji sam sa svojih šest mjeseci života izgubio naravnog oca. Bio sam iskreno radostan što imam duhovnog oca koji me nosi duboko u svojem srcu, nikad me ne zaboravlja, pažljiv je i brižan prema meni, ljubi me više od svih bića na svijetu nesebičnom ljubavi; ja, neznatni mladić za njega sam bio neizmjerna vrednota. Pratio me je izbliza i izdaleka na cijelom životnom putu. Proniknuo je u bit mojega bića, pronašao je moje sklonosti i pogreške, shvatio je nevolje i slabosti ne samo moje duše nego i tijela. Po naravi sam bio sanjar, zatvoren u svoj zamišljeni svijet. O. Ante je uložio svu svoju energiju da me vrati iz svijeta iluzija u zbiljski život i da me osposobi za njega. Osnovni moj stav prema životu bila je plašljivost, a fra Ante me je uvijek odlučno umirivao: »Ništa se ne boj, sve će biti dobro!« Poslije svake sv. ispovijedi pitao me je, jesam li veseo i zadovoljan, a u tom pitanju osjećao sam koliko želi uliti u mene radost, vedrinu, optimizam te da on ne može biti veseo, ako ja nisam radostan. U njegovoj sam se sobi osjećao kao kod svoje kuće, pače još ljepše, jer mi je pružala svetu ozbiljnost i mir Božji. Nije se skrbio samo za mene nego i za moje ukućane. Pun ljubavi i za njih nije se zaustavljao na običnim pitanjima nego im je slao pisma koja su sadržajem i značenjem bila istinske poslanice smirenja, utjehe i blagoslova.

Evo jednoga pisma mojoj majci:

»Draga duhovna kćeri! Mir, milost i ljubav Duha Svetoga neka ispunja Vaše dobro i plemenito srce, neka Vas vodi, rasvjetljuje i tješi da uvijek uzmognete predano i strpljivo nositi svoj teški križ sa Spasiteljem i da budete u svemu po Nje-

govoj svetoj volji ... I ovom prigodom preporučam Vam da budete dobro dijete Oca nebeskoga, puna vjere, svetog pouzdanja i božanske ljubavi. Ne smijete se upuštati u fantazije, malodušnost, u popuštanje raspoloženjima. Daleko od Vas neka budu sve predodžbe, uspomene što Vas uznemiruju, oneraspolože i prouzrokuju duševna stanja poslije kojih nastaje u Vama nesnosna, teška ogorčenost. Za Vas je najbolje držati se reda, discipline, vazda vesela, ljubezna, predana u svetu volju Božju. Vi se ne smijete bojati ničega nego grijeha. Naprijed kao dijete Božje znajući da Vas Bog ljubi, čuva, brani i da je uvijek On s Vama.

Držite se nebeske Majke Marije i uvijek s Marijom. Ako navale napasti, pogledajte Mariju i recite kao dijete: »Slatko Srce Marijino, budi moje spasenje! Majko, čuvaj me i brani me od zla!« Vi se ne smijete ljutiti. Ne smijete sumnjati u dobrotu Božju. Ne puštati se nikako depresiji. Predajem Vas, majku, dragom Bogu i nebeskoj Majci i sv. Josipu.

Blagoslivlje Vas sve duhovni otac

fra Ante«

Zagreb, 25. II. 1962.

Mislio sam kao dijete da su svi svećenici tako dobri kao moj o. Ante. Zato sam se čudio kad je koji kolega rekao: »Ovaj pater je prestrog, ovaj pak onakav.« Nisam vjerovao takvim riječima, jer se ja na svoga patra nisam nikada imao na što potužiti. Tek kad je umro o. Ante pa sam se ispovijedao kod drugih, vidio sam što je on bio. Nijedan svećenik kod kojega sam se do sada ispovijedao, nije mi mogao nadomjestiti dragog o. Antu. I drugi su plemeniti, spremni su priteći u pomoć, ali potpunu i nesebičnu zauzetost baš za moj osobni slučaj, spremnost da me sasluša u svako doba, razumijevanje i potpunu žrtvu, doživio sam jedino i potpuno u o. Antića. On je računao s tim da svi ljudi nisu jednaki, da svatko ima svoju i samo svoju posebnu i navlastitu osobnost. Zato nije rješavao ljudske probleme šablonski nego je vođen Duhom Svetim znao savjetovati i uputiti gdje će najpotpunije ispuniti određenu zadaću, za koje je zvanje tko pozvan, kojim će putem najbolje i pouzdano doći do Boga. Naš o. Ante junački je stavio sebe u službu velikih i onih najmanjih! Bio je anđeo tješitelj djetetu od osam godina, starici od osamdeset kao i čovjeku u punoj muževnoj snazi. Složit ćemo se zato svi, da smo imali duhovnog vođu — sveca!

Svetost, čistoća, ljubav i mir — sam Gospodin Bog osjećao se u njegovoj blizini; preko o. Ante dolazili smo u dodir sa Svevišnjim, od njega smo pak mogli otići utješeni i duhovno preporođeni.

Na čemu mogu najviše zahvaliti svome o. Anti? Istina, nije mi ostavio u baštinu nikakvo zemaljsko blago, ali ostavio mi je što je najvrednije: mogućnost da mogu ljubiti kao što je on ljubio; ostavio mi je mogućnost da spoznam kako nema ničega vrednijeg od ljubavi. U osobi o. Antića upoznao sam i stvarno doživio što je ljubav; shvatio sam da ona nije nedokučivi ideal, nešto čega nema u životu, nego da je istinska zbiljnost, da postoji. Prema riječima Louis Evelya: »U božanskoj obitelji čovjek ima samo ono što daje. Čovjek posjeduje samo ono što daruje i jedina je prava radost ona koja se mogla darovati nekom drugom!« Od te radosti živio je naš o. Ante, pa je zato cijelog svog života mogao biti veseo. Njegov je život bio ispunjen zalaganjem za tuđu sreću, u kojoj je uživao kao u vlastitoj. Najvrednije što nam je o. Ante ostavio jest živi primjer, svjedočanstvo ljubavi.

Naš o. Ante nije zadovoljan samo štovanjem njegove uspomene, nego će biti zadovoljan kad odlučimo slijediti ga punim srcem. Slijediti primjer o. Antića znači otvoriti svoje srce drugima, susretati bližnje u životu da nam budu dragi kao naši najbliži. To smo naučili od o. Antića. On nas je sve volio kao rođenu djecu, tako da je svaki od nas mislio da upravo njega i samo njega najviše voli.

Kad bismo danas mogli upitati o. Antu, što nam želi posebice preporučiti, mislim da bi nam rekao: »Budite ponizni! Ljubite, pomažite, tješite druge, jer ćete tješeći druge sami biti utješeni.« Te rečenice su bile sažetak njegova života.

Dragi prijatelji!

Trebamo obećati da nikad nećemo zaboraviti o. Antu i da nam neće uvijek ostati samo u dragoj uspomeni nego da će nam biti trajno naš duhovni vođa. Molimo ga da nas i dalje vodi. Vjerujte da je on i dalje s nama, da nam pomaže, brine se za nas i zagovara nas kod Boga; čeka nas u kraljevstvu ljubavi. Trebamo obećati da ćemo i mi kao duhovna djeca o. Ante nastojati svim srcem ljubiti jedni druge, približiti se jedni drugima da bismo bili prava braća.

Mi jesmo i ostajemo djeca o. Antića, bez obzira na dob, naobrazbu i stalež; on pak ostaje naš zajednički duhovni otac koji nas ujedinjuje. Preostaje nam da se upoznamo bolje; kod susreta u crkvi, na ulici ili drugdje pristupimo jedni drugima. Trebamo praktički doživljavati bratstvo i tako razveseliti svoga o. Antu. Moramo svagdje surađivati zajedno, a osobito oko spasavanja duša; kad se molimo o. Anti, sjetimo se i onih koje smo viđali kod njega. I za njih molimo.

Mislim da nema boljeg načina od ovoga kojim bismo obradovali dobrog o. Antu. On je naime propovijedao i svjedočio konkretnu ljubav, prema konkretnim osobama; propovijedao je ljubav koja nije trajala samo kratko vrijeme, nego zauvijek, vječno.

»Od danas pa u sve vjekove bit ćeš moje duhovno dijete« — to je bilo geslo o. Antića. Dakle, trebamo početi ljubiti iskreno jedni druge od danas pa do u sve vjekove.

Ing. Mirian Šuvak

Zagreb, 7. ožujka 1968.

O. fra Ante Antić — svećenik u punom smislu

Bilo je to prije dosta godina; točnije — 1957. godine, u Samoboru. Bio sam pozvan da propovijedam na mladoj misi vlč. Josipa Frkina. On je bio u mojoj prefekturi sjemeništarac, ali bilo je i drugih razloga zašto je baš mene pozvao. Tu, u Samoboru zbio se i moj prvi susret s o. Antom Antićem. Ne znam ni sam kako se on tu našao.

Htio sam slikovito i sažeto prikazati svećenika u njegovoj ulozi i ono što sam htio reći sažeo sam u tri točke: svećenik je usta svemira; on je svjedok Božji i — na kraju — maramica za duše.

Ono što zapravo vrijedi za svakog čovjeka, da po njemu svemir progovara i daje hvalu Bogu, vrijedi u prvom redu za svećenika. Svećenik osmišljava Zemlju, daje joj razlog da postoji i onda kada mase ostavljaju Boga.

Kao svjedok — svećenik je neprestano svjedočenje za Boga i u miru i u progonstvu. Svjedočenje je uvijek teško, jer to znači živjeti ne po zakonima tijela i krvi, nego duha i milosti. Posebno je onda teško svjedočenje kada mase malakšu i otpadaju od vjere. On mora uvijek ostati visoki zvonik, koji svojim prstom pokazuje na nebo.

Kao maramica za suze — svećenik se pokazuje vjerni prijatelj čovjeka, koji mora osjećati za čovjeka i s čovjekom. Ne smije živjeti za sebe nego za drugoga: s njim plakati i smijati se.

Iza propovijedi prišao mi je o. Antić i izrazio svoje zadovoljstvo na propovijedi. Nije propovijed bila bogznašta, ali je zgodno sažeto izrazila bit svećeništva.

Zašto je o. Ante došao čestitati na propovijedi?

Ova je propovijed, po mom mišljenju, dirnula najfinije žice njegove duše, jer je on duboko proživljavao ove spomenute vidike svećeništva. Njemu su ti pogledi bili kao izvađeni iz duše. On je morao progovoriti.

O. fra Ante bio je — usta svemira. Duboko je shvaćao tu stvarnost.

U vrtlogu velegrada, gdje je sve u pokretu, dinamici, stvaralaštvu, sklopljene ruke izgledaju nekima kao izdaja ljudskom naprezanju. Ali o. fra Ante nije tako mislio. Molitva je velika i prva naša dužnost pred Bogom. No molitva i oplođuje ljudsko naprezanje. O. fra Ante je to vrlo dobro znao i zato je neprestano molio; molio je u buci zagrebačkih podneva, ali i u tišinama noći.

O. fra Ante je bio svjedok Božji. Bio je svjedok u najsavršenijem smislu, jer je mističkim ižarivanjem neodoljivo svakome, tko je dolazio k njemu na razgovor, davao osjećaj Božje prisutnosti. Kod o. fra Ante osjećao si Boga tako blizu! Među nama katolicima ima podvojenosti po ovome i onome; rekao bih — po dresovima klubova. Ali na o. Anti nije bilo nikakva dresa. On je bio svećenik u pravom smislu riječi — i pred njim je svatko morao popustiti! Dolazili su mu ljudi sa svih strana i svih boja, jer su svi osjećali da imaju posla s čovjekom koji ih nadvisuje za cijelu jednu glavu, da imaju posla s Božjim čovjekom. Takav se čovjek diže iznad svih ljudskih demarkacija i gleda u svome bližnjemu samo sliku Božju — i ništa više.

O našem o. fra Anti može se reći da je on zaista bio maramica za suze u savršenom smislu. Duše traže pomoć. Svaka ima svoje specifične potrebe i probleme koje treba znati vidjeti i znati pomoći. To mnogi voditelji duša ne znaju, a o. Ante je znao. I zato su duše hrpimice hrlile k njemu, jer je bilo poznato da o. Ante pozna duše. Ljudi se osjećaju sretnima kad ih se ispravno čita i kad im se ispravno pomaže. I zato je dobri o. Ante tješio izmučene duše, brisao suze. Bio im je u pravom smislu maramica za suze.

I sada postavljamo pitanje: Ima li smisla postavljati pitanje o smislu svećenika u ljudskom društvu? A ipak se to pitanje postavlja i među katolicima. Ja bih odgovorio — vrlo kratko: Ako svećenik ostvaruje u sebi pravi lik svećenika, pa i ne bio svećenik formata o. Antića, on će osjećati u sebi puninu svoga svećeničkog identiteta, osjećat će da li je sretan u svom svećeničkom životu i radu; ako pak ne ostvaruje taj lik, postaje besmislena pojava u ljudskom društvu; on postavlja i sam sebi to pitanje, a i drugi oko njega.

O. Antić je poziv na autentično proživljavanje svećeništva, poziv na osobnu sreću i sreću mnogih duša oko svećenika.

O. A. Barbalić, D. I.

Doživljaj oca Antića

Imati o nekome doživljaj značilo bi doživjeti ga svim nutarnjim i vanjskim svojim moćima.

U dugim kontaktima ili ponavljanim susretima s osobom blagopokojnog o. Ante Antića imali smo prilike i mogućnost doživjeti ga na konkretan ali i na tajanstven način. Svaki od nas nosi duboko u sebi taj doživljaj o. Antića kao nešto vlastito, intimno, u životu neponovljivo ...

Znam da je gotovo nemoguće staviti u naše siromašne izraze ono što je o. Antić bio za svakoga od njegove duhovne djece. Pa kad pokušavam nešto od toga reći, moram priznati da će to biti veoma subjektivno, osobno — a možda i jednostrano ili nerealno.

Pojava života o. Ante Antića, njegovo djelovanje i njegova svetost, posve je iznad ovozemaljskih stvarnosti koje nas redovito okružuju. Ipak ću se njima poslužiti da donekle izrazim, kako sam doživjela ovoga velikog Božjeg ugodnika, našeg »dobrog« o. Antića.

Doživjela sam ga:

Kao toplo sunce što nas omrzle grije,
kao blagi lahor što nas uznojene hladi,
kao svježu rosu što nam žeđu gasi,
kao miris cvijeća što nam život sladi,
kao pjev ptica što nas k nebu diže ...

Doživjela sam o. Antića:

Kao krilo majke koja čedo njiše,
kao oči oca koje motre sina,
kao srce dobro što nas silno voli,
kao dragog vođu što nas k Bogu vodi,
kao svetu dušu koja za nas moli ...

Doživjela sam o. Antića:

Kao jasno svjetlo što razgoni tamu,
kao zraku s neba po kojoj se Bog nam spušta,
kao čvrstu vezu što nas s Bogom spaja,
kao ruku posvećenu što nam Boga pruža,
kao čistu ljubav kojom Bog nas ljubi ...

Kroz sve ovo, čini mi se, još nisam rekla ono bitno što je doživljaj o. Antića ni u mome vlastitom životu, a kamoli kod ostalih njegovih štovatelja.

Pa i kad bih još bezbroj puta ponavljala svoj k a o, i opet bi ostalo nedorečeno, što nam je bio o. Ante Antić. On je nešto daleko dublje i punije.

Pater Antić je bio čovjek toliko preobražen u Isusa Krista, da bismo ga mogli sa sv. Serafskim Ocem nazvati »Alter Christus — Drugi Krist«. Nije on to bio po vidljivim znakovima Isusovih Rana kao sv. Franjo. Ali bio je po svojoj duši toliko uronjenoj u Boga i po svojoj ljubavi kojom je i njegova volja uvijek bila okrenuta prema volji Oca Nebeskoga. Po tome je o. Ante čitavim svojim bićem odražavao Krista, komu se želio suobličiti i u najobičnijim stvarima svagdanjega redovničkog života koji je posvećivao molitvom i uzdizao na uzvišenost žrtve svojim svećeništvom.

Da, o. Ante Antić je, prema sv. Pavlu, toliko uspio »obući se u Isusa Krista«, da smo u svakom duhovnom susretu s njime zaista Krista d o ž i v l j a v a l i.

Taj doživljaj Krista u dragom liku blagog nam Oca i sigurnog vođe i danas nam pomaže živjeti Krista, biti kao Krist. Svaki će to svoje življenje Krista ostvariti prema svojim mogućnostima i prema daru milosti koja mu je dana.

U tome će nam pomoći primjer i zagovor našeg vjernog prijatelja, o. Ante Antića, koji nam je toliko puta obećao da će nas pratiti s neba.

O Božiću, 1980. godine.

s. Marija Anđelina

„PRIJENOS TIJELA“

11. obljetnica

Crkvena komemoracija će se održati
u nedjelju 13. prosinca 1981. u 19 sati

Propovijeda o. Silvestar Aračić

PISMA o. ANTIĆA

Moj život jest Krist!

Drago dijete Božje!

Danas sam primio Vaš cijenjeni list. Hvala dragom Bogu, da Vas je pozvao u svoju posebnu službu i na Vama pokazao osobitu svoju dobrotu, ljubav i milosrđe! Hvala Vam da ste se sjetili i javili mi dan Vaših svetih vječnih zavjeta! To Vam je bila i dužnost. Bio sam četrdeset dana na ferijama, na Okiću. Vratio sam se na Malu Gospu po podne. Vi ćete primiti list poslije polaganja svetih zavjeta. Molim se za Vas kao duhovni otac svaki dan, a ova ću tri dana posebno. Vi znate zašto otac moli i Vi znate što on za Vas moli i znate svoju dužnost kakvi imate biti i kakvu Vas Isus hoće. U Vašem srcu i u Vašoj duši Gospodin je kroz posljednje dane i preko svetih duhovnih vježbi izlio mnogo svjetla na Vas. Vi ste jasno spoznali Njegovu svetu volju i duša Vam je bila sva ispunjena i Njegovom prisutnošću i Njegovom ljubavlju i Njegovim milosrđem. Vi ste obilovali u svjetlu Njegove svete nazočnosti i u bogatom izljevu Njegove ljubavi na Vas. Bili ste i sada ste sretni, veseli, blaženi, ali kao da se to i ne opaža i ne primjećuje na Vama. Jedino ste posebno mirni, ljubezni i zadovoljni, a to svaka sestra na Vama zapaža. Ono što se u duši događa između Gospodina i Vas to nitko ne zna a niti Vi to možete kome otkriti, kazati. Duša je spremna na svaku dužnost. Predana je volji Božjoj i volji svojih časnih poglavara. U duši vlada velika želja biti sva po sv. volji Božjoj, biti sva po svetom posluhu. Duša je primila osobitu milost spoznanja Gospodina i spoznanja same sebe. Sveta poniznost je osvaja, zanosi i pravo veseli. Duša žeđa, gladuje da se sakrije svakom pogledu, da se ponizi, da bude slična Isusu sakrivenom u Presv. oltarskom sakramentu. Duša bi se htjela sva istrošiti za sakrivenog svoga Boga u tabernakulu. Vi ste zadnje vrijeme, rekao bih, skoro u svetoj prisutnosti Božjoj. Dušu vuče Bog, dušu zanima jedino Bog, duša želi i čezne za Bogom.

To je učinak posebne milosti Božje. Zahvalimo Bogu i budimo samo, jedino njegovi. Duhovna kćeri, neću a niti Vama smijem tajiti: Gospodin Vas hoće svetu! Zato Vas je i stvorio i doveo u sveti Red i čuvao Vas kroz cijeli Vaš mukotrpni život. Zahvalite mu i predajte mu se! Vaše je zvanje: biti sveta! To od Vas traži Gospodin, njegova Majka, Vaš sv. Otac Dominik, Vaša sv. Pravila. To traži, za to moli i Vaš nevrijedni duhovni otac. U tom smislu, tom nakanom Vi ćete položiti svete vječne zavjete: biti sveta. To je Vaš odgovor na sve ono što Vam je Gospodin učinio. Svaki dan ću Vas prikazati posebno u sv. misi. Molit ću Gospodina da na Vas izlije puninu svoje milosti i sedam darova Duha Svetoga, koji će Vas pomagati da budete sveti. Molit ću nebesku Majku da Vas uzme pod osobitu svoju zaštitu, svoje materinsko vodstvo i da Vas dovede svetu božanskom zaručniku Isusu! Molit ću se sv. o. Dominiku i sv. Majci Katarini, da Vam udijeli svoj sveti duh i goruću želju, težnju za svetošću.

Blagosliva Vas, čestita Vam, moli se za Vas duhovni otac

Fra Ante Antić

Zagreb, 30. IX. 60.

Draga duhovna kćeri!

Ljubav Božja i mudrost Duha Svetoga neka Vas ispunja, vodi i posvećuje!

Čestitam Vam veliki blagdan Vaše sv. Družbe — Sv. Anđele Čuvare! Uvijek budite njima pobožni i molite ih da Vam udijele milost: uvijek gledati Gospodina živeći u njegovoj sv. nazočnosti, pred njegovim sv. licem hodajući i savjesno obavljajući svoju dužnost, svoj dnevni red. posao.

Budite dijete vjere i težite za savršenim jedinstvom s Gospodinom, sebe zaboravivši i sve zemaljsko. Čuvajte sv. šutnju i savršenu sestrinsku ljubav. Svaki posao i rad i dužnost obavljajte onako kako bi radio Isus na Vašem mjestu. Marijin: Evo službenice Gospodnje ... neka Vam je uvijek pred očima, da budete i Vi po njezinoj slici i primjeru.

Blagoslivlje Vas duhovni otac

Fra Ante

Samobor, 2. X. 61.

Drago dijete Božje!

Danas je veliki dan — blagdan sv. Josipa. Večeras preko sv. mise sva se posvetite, predajte sv. Josipu. On neka bude Vaš uzor, Vaš primjer, Vaš otac i Vašega kršćanskoga i redovničkoga života, a posebni Vaš otac koji Vas vodi, uči, prati na usponu do svetog jedinstva s dragim Bogom.

U svom duh. životu najprvo gledajte predanje dragom Bogu, usmjerenje čitavog Vašega života k Njemu: svijest nisam svoja nego jedino Božja, Njemu pripadam, On je moj početak i svrha. Ova pripadnost dragom Bogu temelji se na svetom krštenju, na sv. profesiji — našem zavjetovanju. Ovo možemo i moramo svagdje, u svim prigodama sačuvati i Bogu pokazati i Njemu ostati vjerni.

Mi imamo i svoje vanjske dužnosti koje moramo po Božjoj volji, po odredbi sv. Crkve, po

našem sv. zvanju vršiti, ispunjavati. Svi vanjski čini dolaze na drugom mjestu, jer je na prvom Božja ljubav prema Njemu i bližnjemu, uvijek biti i ostati Božji i nikada ne sagriješiti. Sve vanjsko ispunit ćemo prema mogućnostima. Svakako ćemo i sve vanjsko ispunjati, ako veća dužnost ili potreba ne savjetuje drukčije.

Živite sakramentalnim životom. Centar svega neka bude jedinstvo s Isusom. Ovo sv. jedinstvo svaki dan jačajte, povećavajte svetom molitvom, životom sv. križa i životom s Marijom. Prema svojim časnim Poglavarima poslušna, puna ljubavi, susretljivosti, poštovanja, uslužnosti. Prema sebi ponizna, jednostavna, žrtva, hodajući u istini.

Istina Vas ima voditi a ne ćud, ne narav, ne temperamenat. Istina prema svakomu kao pravu kćer sv. o. Dominika. Istina Gospodnja neka Vas rasvjetljuje u mislima, riječima i djelima. Ne dajte da Vas samoljublje, osjetljivost zanese, prevari. Odmah pomislite: Istina Gospodnja neka me oslobodi od svih varki i zaslijepljenosti.

Ljubite sv. siromaštvo i samo imajte ono što određuje sv. Pravilo i dopuštaju Poglavari. Pazite strogo na sv. šutnju i budite uslužni, požrtvovni iz ljubavi prema svojoj zajednici i sestrama, posebno starijima. Ako dužnost i vrijeme dopušta možete se staricama i sami ponuditi u zgodno vrijeme, samo pazite da prije ispunite svoju dužnost.

Onaj mir, onu svetu predanost i sve veću ljubav što nosite u svojoj duši zahvalite Duhu Svetome, i na svim darovima milosti. Čuvajte tu sv. čistoću, to sv. jedinstvo, tu sabranost, tu okrenutost i usmjerenost Gospodinu. Sve su to darovi Božji i nemojte se uz njih privezati nego uz Gospodina, koji je veći, uzvišeniji, svetiji, dostojniji naše vjere, naše ljubavi nego svi darovi Njegovi. Darovi su uvijek darovi, a On je prvi i posljednji — Alfa i Omega.

U molitvi se ne smetajte radi rastresenosti ili protivnih misli. Samo se saberite i naprijed u sv. molitvi, u ljubavi, u vjeri i u žrtvi. Mirno nosite sve što Gospodin na Vas pripusti i kroz svetu korizmu sva se preobrazite po milosti Božjoj u Isusa tako da Vi više ne živite nego Isus u Vama.

Blagoslivlje Vas i predaje Vas Presv. Trojstvu duhovnni otac

Fra Ante

Zagreb, 19. III. 62.

Draga duhovna kćeri!

Hvala dragom Bogu na svemu što Vam je udijelio kroz ovu godinu! Neka je u svemu blagoslovljen Gospodin! Hvala dragom Bogu da ste ispunili i školske dužnosti i svete redovničke obaveze i pravila. Takovu Vas hoće vazda duh. otac. Treba da ispunite svu pravdu! Ono što ste uslijed priprave za ispite morali žrtvovati, sada popravite, nadoknadite, i Vaš duh. život neka u ničemu ne pretrpi nikakvu štetu. Obnovite se, očistite se, ponizite se i ostanite sakrivena djevica koju vodi istina Gospodnja.

Pazite na sv. šutnju i budite anđeo sestrinske ljubavi.

Draga duh. kćeri, slijedite milost Duha Svetoga, kojom Vas svagdje prati i potiče na svetost. Neka umre B. a na njezinom mjestu bude Isus i to Isus propeti, koji se žrtvuje i sve privlači sebi! Sve primajte iz ruke Božje i na svemu zahvaljujte Ocu s Isusom i u Isusu i po Isusu. S Isusom u svemu žrtva.

Zajedno s Isusom u Presvetom oltarskom sakramentu, zajedno s Marijom, sv. Majkom Crkvom prikazujemo svoje trpljenje, molitve, žrtve za Vas, za Vašu svetost, za Vaš duh. napredak. Sutra ću Vas posebno prikazati kao otac u sv. misi. S Gospodinom ću obnoviti sve one obaveze koje ste po njegovoj dobroti, ljubavi, milosti na se uzeli, primili, obećali. Prikazat ću Vas kao žrtvu i kćer moga svećenstva žrtvujući Vas svaki put Presv. Trojstvu zajedno s Isusom, u Isusu i po Isusu!

Blagoslivlje Vas duhovni otac

Fra Ante Antić

Zagreb, 6. VII. 63.

Draga duhovna kćeri!

Duh Sveti neka Vas upravlja po svojoj mudrosti i dovede do svetog sjedinjenja.

Čestitam Vam današnji blagdan sv. Majke Katarine. Njezin sv. život i primjer neka su Vam uvijek pred očima, da ju nasljedujete i u nju se ugledate.

Molim Vas, posvetite ova tri dana velikoj Svetici za pomoć, obraćenje jedne duše, koja je u teškoj duševnoj opasnosti za svoje zvanje, za čistoću, za cijeli život. Izmolite na ovu nakanu tri sv. krunice, što ih dnevno molite i prikažite sva svoja djela, rad, trpljenje sv. M. Katarini da se smiluje kod Isusa za ovu dušu. Vi sve prikažite iz sv. posluha. Recite sv. M. Katarini da ju molite iz sv. posluha neka Vas usliša i pomogne onu dušu za Isusa predobiti.

Drago Božje dijete! Spoznali ste svoj put, svetu volju Božju, predao sam Vas Gospodinu, služite ju u vjeri, ljubavi kao žrtva s Njime u Presv. oltarskom sakramentu. Sve radite u Isusu, s Isusom i za Isusa, da ne živite više Vi nego Isus u Vama. To Vam prosi uz sv. blagoslov duhovni otac

fra Ante Antić

Zagreb, 30. IV. 64.

MILOSTI — ZAHVALE

Za vrijeme duhovnih vježbi pred blagdan sv. Elizabete (1979.) osjetila sam da s mojim očima nešto nije u redu: veliki umor, smetnje kod napetog gledanja, nisam mogla mirno promatrati bilo što, niti čitati. Pošla sam u Dom zdravlja — Pešćenica. Nakon pregleda liječnik mi je rekao: »Imate visoki tlak u lijevom oku!«

To je bilo u četvrtak. Rekao je da opet dođem u subotu. U subotu je našao još povišeniji tlak i uputio me na Rebro, jer oni gore »imadu bolje aparate.«

Ona sva tri dana dok su trajale duh. vježbe dolazila sam na grob o. Antića i molila za pomoć ...

Dobila sam uputnicu za Rebro i pošla u ponedjeljak. Liječnica mi je rekla: »Vi imate normalan tlak!«

Sutradan sam opet došla i tlak je bio normalan. Došla sam treći put i liječnica mi je mjerila tlak »sa vodom«. Popila sam litru vode u 15 minuta i čekala 15 — 10 — 20 minuta i svaki put je tlak bio normalan.

Naručena sam da dođem opet nakon 6 mjeseci.

Meni, Bogu hvala, dobro i bez smetnje mogu čitati i obavljati druge poslove.

Ana Fertalj, Zagreb

Ja sam Jula Vivek iz Brezovljana, starica u osamdesetoj godini. Živim sama u kući uz pomoć mojih dobrih susjeda. Prvi put sam se susrela s našim dobrim o. Antićem u Karmelu (Brezovica). Bila sam kod njega i u Zagrebu, ispovjedila se i s njim razgovarala. Ja sam bila bolesna na obje ruke, imala sam kožnu bolest od koje sam se liječila 50 godina. Dobivala sam lijekove za ublaživanje bolova. O tom nisam ništa govorila o. Antiću. Poslije njegove smrti vraćala sam se iz Karmela (Juršići) i bilo je jako zlo, ruke su me boljele. Došla sam u Svetište M. B. Lurdske na grob našega o. Antića položila sam ruke i zamolila pomoć i olakšicu. Kad sam došla kući osjećala sam da mi je bolje, a za par dana bilo mi je sasvim dobro. Sad je već devet godina prošlo od toga i nikad mi se više nije pojavila ona bolest. Bogu hvala, dobroj nebeskoj Majci i našem dragom ocu Antiću.

I u drugim potrebama molila sam se o. Antiću i bila sam uslišana. Prošle sam godine u veljači (13. 2.) slomila nogu u kuku. Nisam ni bila u bolnici, samo lagani gips i za 5 mjeseci ja ovako stara mogla hodati i još i danas hodam sa štapom. Bogu hvala, još mogu u crkvu i na sv. sakramente.

Brezovljani, 2. 2. 1980. Jula Vivek

Oprostite ako što nije dobro, jer ja sam obična seljanka.

DOBRI OTAC ANTIĆ — MOĆAN NA MOLITVI

Ja sam već starica, prešla 70 godina. Seljakinja sam i udata za seljaka. Vjenčala sam se 1933. i dobila sina Stipu, koji je i danas živ i ima svoju obitelj. Rodila sam, inače, usve desetero djece i sva su mi djeca, Bogu hvala, bila krštena. Ali, iza prvijenca Stipe šestero mi je djece umrlo sve jedno za drugim. Živjeli bi po 3—4 dana i — ko da bi ih zemlja progutala.

Videći me tužnu i žalosnu, jedna moja rodica, koja se udala u Makarsku, a sad je pokojna, svjetovala me da se obratim na dobroga oca Antića, koji je tada živio u velikom samostanu u Makarskoj. Bilo je to početkom jeseni 1941. Dođoh čovjeku Božjemu na ispovijed i kažem mu svoju bol. On mi među ostalim reče da donesem dječju robicu na blagoslov. Donijela sam tri komadića. On blagoslovio i molio. Nekoliko dana poslije rodila sam zdravo dijete, sina Zlatana, koji je i danas živ i ima svoju obitelj. Poslije njega još sam rodila dvije kćeri koje su također ostale na životu.

Tu ja vidim prst Božji — po moćnoj molitvi dobrog oca Antića. Prije njegove molitve šestero moje djece umrlo je jedno za drugim malo poslije rođenja, a poslije njegove molitve sva su mi djeca ostala na životu!

Neka ga Bog proslavi kako na nebu tako i na zemlji!

Matija Matijašević,
žena Ivana Bast kod Makarske

Zahvaljujem Božanskom Srcu Isusovu i Majci Božjoj te dobrom ocu Anti na primljenim milostima, uz prilog za beatifikaciju — 400 Din.

Zahvalna majka

Zahvaljujem ocu Anti ću za sva uslišanja i povjeravam jednu dušu njegovoj mogućoj zaštiti.

Često molim da nam ga dragi Bog što prije proslavi.

B. T.

Poznavala sam o. Antića iz Makarske. Nezaboravne su tada bile dvije sv. ispovijedi kod tog blaženog i dobrog redovnika. Znam samo da sam tada bila najsretnije biće na Zemlji.

Hvala, dobri oče, hvala!

Prilog za Vicepostulaturu din 100.

Vera Marušić, Imotski

Moj susret s o. Antićem

Imao sam 21 godinu. Moj brat mi pisao da bi želio da ga posjetim. Ja dođem u Zagreb, brat me dočeka i povede Zvonimirovom ulicom. Kada stignemo do crkve on reče: »Prođimo kroz crkvu jer je bliže nego da idemo naokolo Vrbanićevom«. On pođe naprijed, a ja za njim. U crkvi na jednom oltaru jedan svećenik misio, a oko njega jedna oveća skupina svijeta. Kada brat dođe do oltara poklekne, a ja se zaustavih jer nisam znao kuda se ide u samostan. Tako mi pogled padne na svećenika. Bio je pognut i s neuređenom kosom. Ja pomislih: »Kako jadno izgleda ovaj svećenik«. Tek što sam to bio pomislio, onaj se svećenik okrene prema meni. Ne cijelim tijelom nego samo glavom. Pogledao me nježno i žalosno. Njegovo lice je bilo divno, lijepo i nadasve plemenito. U isto vrijeme ja čujem u svojoj nutrini njegov glas koji mi kaže: »A, sada sam ja tebi takav, a jedanput ću ja tebi biti drugačiji«.

Ja osjetih u sebi duboku bol i žalost što sam bio to pomislio i velim samome sebi: »O kako sam se prevario«. Uz to me brat povuče, jer sam ja stajao kao ukočen od toga neobičnog doživljaja i ja odoh u njegov samostan. Bratu nisam ništa o tome govorio.

Poslije mnogo godina ja dobijem jednu knjigu s naslovom: Dobri otac Antić. Nisam imao ni pojma tko je taj O. Antić. Nikad nisam čuo za to ime. Listam knjigu i uočim njegovu sliku. Gledam ja sliku i učini mi se poznat. Tada se sjetih svega. Oči mi se orose i ja šapućem: Oprosti, dobri i dragi O. Antiću, što sam onda o Tebi tako mislio. Jest, Ti si sasvim drukčiji. Ti si svetac Božji i moja sreća. Ti si mi zaokrenuo tijek života. Gdje bih ja danas bio da me nisi onda uzeo pod svoju zaštitu? Vjerojatno bi moje tijelo bilo već dugo pod zemljom, a duh bi bio još strašnije prošao. Duh je stvarna vrijednost i on je vječan. Tijelo traje vrlo malo. Ljepota i plemenitost duha su stvarna vrijednost, a tijelo samo tako dugo dok je duh u njemu i kakav je duh u njemu.

Na mojem putovanju svijetom posjetio sam dva puta najveće vidljivo čudo Božjeg milosrđa i ljubavi prema čovječanstvu: Padre Pija iz Pietrelcina. Vidio sam njegove, odnosno Spasiteljeve rane na njemu, koje je nosio punih 50 godina za spas čovječanstva. Jednom su tamo kod njega bili i neki iz Zagreba. Njima je Padre Pio rekao: »Pa što ste vi došli k meni, vi imate vašega Oca Antu.«

Jedno je sigurno, da se Padre Pio i Otac Antić nisu nikada tjelesno sastajali ni dopisivali, a ipak su se tako dobro poznavali i družili. Skupa su trpjeli i radili na dobro i spas čovječanstva, koje đavao preko »svojih vojnika« nastoji potpuno uništiti nuklearnim oružjem.

Sada su oni obojica već završili svoj »vojnički rok« na ovoj zemlji kao Kristovi vojnici i časnici, ali nisu prestali djelovati i pomagati u duhovnim i tjelesnim našim potrebama.

Pozdravljam Te, Zagrebe grade! Ti si zaista sretan što si imao i što još imaš sveto tijelo O. Antića.

Blagoslovljen budi Bog u svim svojim anđelima i svecima.

Ante Zrinski

Cardedeu, 4. VII. 1981.

MILODARI

U Fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su:

Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (150 mj.); Mila Antoš — Zagreb (150 mj.); Jelka Crnjanin — Zagreb (200); Zdravka Dragić — Zagreb (500 mj.); Katarina Rukavina — Zagreb (100 mj.); Štefanija Rukavina — Zagreb (100 mj.); Katarina Papić — Zagreb (100 mj.); Ante Zrinski — Barcelona (100 dol.); Marija Dorčić — Baška (150); Jelka Margeta — Zagreb (50 mj.); Slavica Jakovljević — Zagreb (20 mj.); Miro Sambunjak — Zagreb (10 mj.); Josipa Živičnjak — Zagreb (100 mj.); obitelj Hitrec — Zagreb (200 mj.); Marija Džaja (100 mj.); Kornelija S. — Zagreb (500 mj.); Marija Viskić — Gradac (200); Marija Milošević — Gradac (200); obitelj Bulica — Dubrovnik (500); Tresić-Pavičić s. Imakulata — Dubrovnik (500); Dolores Šuvak — Zagreb (1.000); Katica Jukić — Split (1.000); Marija Berak — Zagreb (100 mj.); N. N. — Zagreb (500); Matija Stipičević — Makarska (600); Slavica i Dana — Zagreb (500); obitelj Rašan — Zagreb (200); Zdenka Blažeković — Zagreb (100 mj.); obitelj Borović — Zagreb (100 mj.); Danica Žanić — Kaštel Novi (300); Jelica Baljak — Zagreb (500 mj.); Jasna Đenero — Dubrovnik (500); Ana Grubišić — Sarajevo (100); M. P. kod Zadra (1.000); Dolores Šuvak — Zagreb (200 mj.); A. Đebić — Nelson (10 dolara); Vjekoslava Labura — Šibenik (500); Katica Mihaljević — Splitska (1.000); Marija Dorčić — Baška (150); Marija Lay — Đakovo (200); Klarić Anđa — Turbe (500); P. Z. — Sinj (1.000 u zahvalu); Stanka Petković — Bakar (300); Jelica Baljak — Zagreb (200); obitelj Kaštelan — Zagreb (200).

Ukoliko vas zanima život i duhovnost DOBROG OCA FRA ANTE ANTIĆA možete naručiti:

1. DOBRI OTAC ANTIC
   Životopis napisao o. Ante Katalinić, isusovac.
   Cijena 30,00 dinara.
2. SVJETLO U TAMI
   Životopis napisao dr. N. Faranetić.
   Cijena 30,00 dinara.
3. NAŠ DOBRI FRA ANTE
   Životopis napisao dr. Damić.
   Cijena 30,00 dinara.
4. ŽELJAN BOGA
   Osobni pristup fra Anti Antiću.
   Napisao J. Šimunov.
   Cijena 30,00 dinara.
5. GLASNIK VJEČNE LJUBAVI
   Životopis napisao prof. N. Ivanov.
   Cijena 30,00 dinara.
6. PRED GOSPODINOM
   Kratka razmatranja napisao J. Šimunov.
   Cijena 30,00 dinara.
7. SUVREMENA SLUŽBA VJEČNOSTI
   Život i rad o. fra Ante Antića.
   Cijena 60,00 dinara.
8. UZOR FRANJEVAČKE JEDNOSTAVNOSTI
   Osvrt na život o. fra Ante Antića.
   Cijena 10,00 dinara.
9. ZALJUBLJENIK SAKRAMENTA POMIRENJA
   Napisao o. Ladislav Marković.
   Cijena 30,00 dinara.
10. »DOBRI OTAC ANTIĆ«
    Glasilo Vicepostulature.
    Časopis za štovatelje oca Antića.
    Godišnja pretplata 50,00 dinara.

KOD VICEPOSTULATURE možete naručiti još:

1. RASPRAVA O MOLITVI I RAZMATRANJU
   Napisao Petar Alkantarski.
   Cijena 30,00 dinara.
2. NA IZVORU OBNOVE
   Razmatranja o sakramentu pokore
   Priredio dr. o. Jerko Šetka.
   Cijena 10,00 dinara.
3. ČUDESA GOVORE
   Deset čudesnih ozdravljenja u Lurdu
   Napisao dr. A. Olivieri.
   Cijena 50,00 dinara.
4. ČUDESA GOVORE 2
   Osam čudesnih ozdravljenja u Lurdu.
   Napisao dr. A. Olivieri.
   Cijena 50,00 dinara.

Narudžbe prima

VICEPOSTULATURA
Vrbanićeva 35
41 000 — ZAGREB

BOŽIĆNE BLAGDANE I NOVU GODINU

štovateljima dobrog o. Antića

čestita

VICEPOSTULATURA